

Za celosvětové propojení
revolučních anarchistů a
antileninských komunistů!

Die Antipolitisch-Sozialrevolutionäre Tendenz (AST)

**Za celosvětové propojení
revolučních anarchistů a
antileninských komunistů!**

*** ***

Antipolitisch-Sozialrevolutionäre Tendenz (AST)

|| **POCKET EDITION** || | ZÁŘÍ 2024

- pocketedition.noblogs.org
- pocketedition@riseup.net

Masová vražedná krize a válečná dynamika globálního kapitalismu vedou k naléhavému volání po vytvoření planetární sítě revolučních anarchistů a antileninských komunistů. Světový proletariát je nemilosrdně pohlcován světovou buržoazií. Třídní boj proletariátu je stále veden v reprodukčním rámci kapitalismu, jehož perspektiva pro proletáře může znamenat pouze vykořisťování, nezaměstnanost, státní správu bídy, prohlubující se ekosociální krizi, válku nebo asociální mír.

Globální institucionalizované dělnické hnutí (odborníky a politické strany) je byrokratickým vyjádřením hranic proletářského třídního boje, který reprodukuje kapitalismus. Buržoazně-byrokratické stranické a odborové aparáty se z velké části integrovaly do kapitalismu a staly se jeho tělem. Anarchosyndikalismus a stranický marxismus (levicová sociální demokracie, marxismus-leninismus, trockismus a levý komunismus) jsou buď samy součástí kapitalistického problému, nebo nejsou schopny vyvinout revoluční alternativu vůči kapitálu, státu a institucionalizovanému dělnickému hnutí.

To platí zejména pro levý komunismus. Kvůli svému anti-parlamentarismu, nepřátelství k odborům a odmítání národního osvobození/nezávislosti je příliš radikální na to, aby se integroval do kapitalismu, ale příliš stranicky a ideologicky úzkoprsý na to, aby uznal kontrarevoluční charakter státního bolševismu od roku 1917 a pochopil, že politická strana je v podstatě buržoazně-byrokratická forma organizace, která může kapitalismus pouze reprodukovat, ale nemůže ho revolučně překonat. Trapné pohrávání si s otázkou státu – pověstný “polostát”, který chtějí leví komunisté otevřít v revoluci – je protirevoluční tendencí. Za prvé, existovat mohou jen celé státy a za druhé, vždy jsou kontrarevoluční!

Globální síť revolučních anarchistů a antileninských komunistů jako organizační i obsahová alternativa k anarchosyndikalismu a stranickému marxismu je proto naprosto nezbytná. ***Antipolitická sociálně revoluční tendence (AST)*** usiluje o vytvoření globální federace těchto revolučních sil ve střednědobém horizontu.

Žádná byrokraticko-centralizovaná a ideologicko-dogmatická “internacionála”!

Neusilujeme o byrokraticko-centralizovanou internacionálu s obrovským globálním aparátem, který by řídil jednotlivé sekce v různých zemích. Ne, globální síť revolučních anarchistů a antileninských komunistů, kterou chceme společně s vámi ve střednědobém horizontu trpělivě budovat, by se měla jasně a jednoznačně rozejít s byrokraticko-centralistickou a ideologicko-dogmatickou tradicí stranicko-marxistických (sociálnědemokratických, marxisticko-leninských a trockistických) čtyř internacionál. Měla by se samozřejmě také odlišit od mezinárodních anarchosyndikalistických a levě komunistických organizací.

Vytváření globální sítě by nemělo vyrovnávat rozdílné teoretické a kulturní kořeny či tradice, ale spíše je produktivně spojovat. Mělo by jednotlivcům a malým skupinám umožnit získání praktických společných zkušeností, vzájemné diskuse o obsahu a překonání izolace. Základem sítě má být výhradně kolektivní solidarita jednotliv-

ců a skupin. Individuální a svobodná jako strom, ale bratrská jako les!

Samozřejmě je třeba se vyvarovat svévole. Vytváření sítě revolučních skupin a jednotlivců nemůže být samoučelné, ale musí být společnou praktickou přípravou na možnou světovou revoluci.

Podklady pro diskusi o minimálním konsensu o obsahu globální federace revolučních anarchistů a antileninských komunistů.

Aby se globální síť revolučních anarchistů a antileninských komunistů mohla stát jasnou organizační a obsahovou alternativou stranického marxismu a anarcho-syndikalismu, musí vycházet z jasných základních principů. *AST* navrhuje následující body k diskusi.

1. za revoluční zrušení zbožní výroby

Tovární výroba je založena na globálně oddělených maloburžoazních a kapitalistických ekonomických jednotkách, které musí směňovat své produkty prostřednictvím vztahu zboží – peníze. Peníze jsou nezávislým vyjádřením směnné hodnoty. Základem směnné hodnoty je vý-

robní hodnota, průměrná, společensky nutná doba výroby zboží. Zpravidla platí, že čím vyšší je výrobní hodnota zboží, tím vyšší je jeho směnná hodnota. Kromě toho je směnná hodnota určována také tržní konkurencí ze strany poptávky a nabídky.

Převedením výrobních prostředků i společenské infrastruktury do rukou celé společnosti a zničením státu vytváří revoluční proletariát podmínky pro zrušení směnné hodnoty. Překonání směnné hodnoty znamená, že v beztřídním a bezstátním společenství se výrobky nesměňují – a to ani naturální směnou bez peněz! – ale rozdělují se kolektivně a solidárně v celé společnosti. Jednotlivci nejsou pasivními objekty celkového společenského řízení, plánování výroby a distribuce produktů, ale aktivními subjekty.

Revolucionáři kritizují jakoukoli “socializaci” v rámci výroby zboží a státu jako falešnou alternativu. Družstva a “samosprávné” podniky v rámci kapitalismu jsou v nejlepším případě maloburžoazní kolektivní formy zbožní výroby a plynule přecházejí do korporací.

2. za revoluční zničení všech států

Státy jsou v podstatě sociálně-reakční aparáty násilí třídních společností. V kapitalismu jsou státy politickými aparáty násilí rozmnožování kapitálu. Nemohou existovat žádné “pokrokové” nebo “socialistické” státy. Revolucionizující se proletariát musí stát rozbít! “Polostáty”, údajné “přechodné společnosti”, o nichž fantazíruje levý komunismus, nemohou existovat. Mezi kapitalistickým státem a beztřídním a bezstátním společenstvím neexistuje žádná státní “přechodná společnost”, ale “pouze” možné revoluční rozbití státu! Rozbít stát znamená kolektivní organizaci života ve společnosti jako celku bez aparátů násilí a profesionálních politiků.

Protože proletariát jedné země, skupiny zemí, kontinentu nemůže se sociální revolucí čekat, až budou připraveni jeho třídní bratři a sestry na celém světě, může být světová revoluce pouze trvalým řetězcem rozbíjení národních států. Ve světové revoluci tedy budou existovat jak již možná beztřídní a bezstátní společenství, tak stále ještě kapitalistické státy. Revoluční boj proti kontrarevoluci – jak loupeživých band, tak států

– se opírá o kolektivní bojovnost proletariátu, který se revolučně ruší, nebo o beztřídní a bezstátní společenství, nikoli však o aparáty násilí oddělené od společnosti. Tím druhým by byl reprodukován stát. V praxi bude obtížné uplatnit nezbytné revoluční násilí proti kontrarevoluci, aniž by se reprodukoval stát. Ale reprodukován stát je kontrarevoluce! Proto je třeba nekompromisní boj proti levě komunistické ideologii “polostátu” v údajném “přechodném období” mezi kapitalismem a komunismem! Světová revoluce skončí teprve tehdy, až budou všechny kapitalistické státy revolučně rozbity.

3. proti institucionalizovanému dělnickému hnutí (odborníky a politické strany)

Odbory jsou byrokraticky odcizeným výrazem reprodukčního třídního boje proletariátu v kapitalismu. V raném kapitalismu buržoazie ještě podnikala zcela represivní kroky proti třídnímu boji proletariátu. Stávky a odbory byly absolutně zakázány. Velká část vládnoucí třídy si však v procesu sociálního učení uvědomila – i díky tlaku třídně bojujícího proletariátu – že třídní boj nelze v třídní společnosti účinně absolutně zakázat. Reprodukční třídní

boj a odbory tak byly za určitých podmínek v jednotlivých státech legalizovány. Třídní boj byl legalizován a měl tak tendenci se deradikalizovat. Odbory se staly spolumanažery kapitalistického vykořisťování – prostřednictvím systému kolektivních smluv upraveného státními zákony, zákonem stanovených závodních rad sociálního partnerství a míst odborářských bossů v dozorčích radách podniků.

Většina odborů se vyznačuje rozporným třídním antagonismem. Na jedné straně buržoazně-byrokratický aparát funkcionářů na plný úvazek – který sociálně nikdy nepatřil (nebo už nepatří) k proletariátu – a na druhé straně dobrovolní funkcionáři a řadoví zaměstnanci závislí na mzdě jako manévrující masa. Hlavní tendencí odborových aparátů je úplná integrace do kapitalistického státu.

Odbory mohou v zásadě vést pouze reprodukčně-sociální reformistický třídní boj za vyšší mzdy, kratší pracovní dobu a nižší intenzitu práce, jakož i proti útokům kapitálu a státu v rámci kapitalismu, nikoli však revoluční boj za beztřídní a bezstátní společnost. Samozřejmě jsou

mezi nimi velké rozdíly. Existují například zcela sociálně-reakční odbory, které jsou plně integrovány do příslušných států a podporují i jejich imperialistické války, ale existují i řadové odbory, které vedou pacifisticko-reformistický třídní boj proti zbrojení, obchodu se zbraněmi a válce.

Tvrzení anarchosyndikalismu, že mohou existovat revoluční odbory a že je bude budovat, vyvrátila jeho vlastní praxe. Přizpůsobením se systému kolektivních smluv, statutárním závodním radám sociálního partnerství a reformistickému vědomí většiny proletariátu se anarchosyndikalismus sám stal proudem globálního odborového reformismu. Odbory jsou organizační formou reprodukčního třídního boje v kapitalismu, nikoli však revoluční formou, která by jej rozbila. Odbory nemohou být revoluční a revoluční organizace třídního boje (viz bod 5) nemohou být odbory!

V nerevolučních dobách mohou být revolucionáři řadovými členy odborů. Nesmějí v nich však zastávat žádné funkce na částečný nebo plný úvazek. Odbory musí být v zásadě nahrazeny revolučními organizacemi třídního bo-

je, které však mohou případně vzniknout pouze v sociální revoluci. Již v reprodukčním třídním boji v kapitalismu se rozvíjí proletářská sebeorganizace jako alternativa k odborové byrokracii (viz bod 5). Odborové aparáty plně integrované do kapitalistického státu, které podporují i imperialistické války, musí být v sociální revoluci aktivně rozbity!

Od 19. století se politické strany vyvinuly v základní jednotky buržoazní politiky, které sice nebyly nezbytně nutné, ale byly velmi rozšířené. Parlamentní demokracie jsou pluralitní diktatury s více stranami. V nich politické strany soutěží o kontrolu nad státním aparátem formou svobodných voleb. Svobodné volby dělají z proletářů hlasující dobytek, který zplnomocňuje své strukturální třídní nepřátele, profesionální politiky, aby buď řídili kapitalistický stát, nebo se mu v loajalitě k systému postavili. Vedle demokracií existovaly a stále existují fašistické a marxisticko-leninské (viz bod 4) diktatury jedné strany.

Politické strany se třídně dělí na buržoazně-byrokratické aparáty složené z funkcionářů na plný úvazek a profesionálních politiků/ideologů na jedné straně a malobur-

žoazně-proletářskou základnu na straně druhé. Lze rozlišovat mezi maloburžoazními radikálními protestními / povstaleckými stranami a systémovými stranami vyšší střední třídy.

Od druhé poloviny 19. století se formovaly sociálně demokratické masové strany jako politické křídlo institucionalizovaného dělnického hnutí. Některé z nich klamaly sebe i proletariát “revoluční” ideologií, která neodpovídala jejich praxi parlamentního sociálního reformismu, ale spíše ji maskovala. Účastnili se voleb a stále více se integrovali do parlamentního systému. Hlavní tendencí buržoazně-byrokratických aparátů sociálně demokratických stran bylo stát se buržoazií plně uznávaným vládním personálem kapitalistického státu.

Pro evropskou sociální demokracii nastal tento okamžik v roce 1914, na začátku první světové války a evropské revoluční poválečné krize (1917-1923). Většina evropských sociálně demokratických stran podporovala první světovou válku na straně svých národních států. Pouze pacifistické a radikální části sociální demokracie byly proti účasti ve válce. Během evropské revoluční pováleč-

né krize se sociální demokracie – zejména německá SPD – stala otevřeně kontrarevoluční a krvavě potlačila třídní boj revolučního proletariátu. Dnes je sociální demokracie plně integrována do kapitalismu.

V důsledku evropské poválečné revoluční krize se radikální křídlo sociální demokracie celosvětově rozštěpilo, a to jak na stranický “komunismus”, tak na komunismus rad. V některých zemích vznikly marxisticko-leninské stranické diktatury (viz bod 4). Ve vysoce rozvinutých soukromě-kapitalistických demokraciích se marxisticko-leninské a trockistické strany integrovaly do parlamentního systému. Účastí v parlamentních volbách pomáhají marxismus-leninismus a trockismus prakticky reprodukovat demokracii jako diktaturu kapitálu a vychovávají proletáře k tomu, aby se z nich stal volební dobytek a dobří demokratičtí občané.

Sítě skupin revolučního anarchismu a antileninského komunismu odmítají politickou stranu jako formu organizace proletariátu a revolučních menšin v třídním boji. Jejich malé skupiny nejsou ani odbory, ani politickými stranami, ani se jimi nechtějí stát.

4. revoluční antileninismus

Politické uchopení moci bolševickou stranou v říjnu 1917 – podle starého ruského kalendáře – nebylo “proletářskou revolucí”, jak tvrdí stranický marxismus včetně komunistické levice, ale prologem ke státně-kapitalistické kontrarevoluci. Sociálně-reakční Leninův-Trockého režim rozbil sověty jako orgány třídní sebeorganizace proletariátu. Od znárodnění velkého průmyslu na počátku léta 1918 byl státně kapitalistický. Následovalo další sociálně-reakční politické dobytí moci marxisticko-leninskými stranickými aparáty a vznik státněkapitalistických režimů v Euroasii, Africe a na Kubě.

Ultracentralistické a přebyrokratizované státní kapitalistické výrobní vztahy sice podporovaly původní, doháněcí a urychlenou industrializaci bývalých agrárních národů, ale dlouhodobě nemohly obstát v konkurenci vysoce rozvinutého soukromého kapitalismu. Proto se v marxisticko-leninských státních stranách vytvořily reformní frakce podporující soukromý kapitalismus a vybojovaly si politickou moc. Ty pak přeměnily státní kapitalismus na soukromý kapitalismus. V Sovětském svazu a východní

Evropě se diktatury marxisticko-leninských stran zhroutily. V Číně, Vietnamu a na Kubě byl a je kapitál privatizován za vlády marxisticko-leninských stran.

5. za sebeorganizaci třídního boje a revoluční vědomí proletariátu

Proletariát může prosadit své zájmy a potřeby proti kapitálu a státu pouze prostřednictvím třídní sebeorganizace. Sebeorganizace třídního boje je již v rámci reprodukčního třídního boje v kapitalismu zaměřena proti buržoazně-byrokratickým odborovým aparátům. Zejména při delším zastavení práce, které oficiálně vedou odbory, se někdy rozvíjejí formy duální moci. Na jedné straně sebeorganizace řadových zaměstnanců a na straně druhé buržoazně-byrokratické odborové aparáty. Sebeorganizace námezdně pracujících v rámci reprodukčního třídního boje nabývá své nejvyšší formy v divokých stávkách nezávislých na odborech. Pokud je zastavení práce relativně krátké a dělnické síly jsou relativně malé, neformální sebeorganizace námezdně pracujících je často dostačující. Pokud však divoká stávka trvá déle a/nebo se týká větších nebo více pracovních sil, pak se

stávají nezbytnými oficiální orgány třídní sebeorganizace, neodborové stávkové výbory.

Malé revoluční skupiny se zaměřují na třídní sebeorganizaci proletariátu, ale odmítají nárok na “vedení”. Jejich úkolem je poskytovat praktické a intelektuální podněty pro radikalizaci třídního boje. S plným vědomím toho, že hlavním impulsem pro radikalizaci proletariátu je jeho vlastní praktický boj. Revolucionáři odmítají jakoukoli zástupnou politiku vůči proletariátu, včetně partyzánské války, oddělené od třídního boje. V mimořádných situacích se může třídní boj proletariátu radikalizovat v sociální revoluci. Pak je nutná revoluční organizace třídního boje. Tím rozumíme organizaci revoluce. Ta se bude vyznačovat jak neformálním působením proletariátu, tak oficiálními orgány sebeorganizace třídního boje. Úkolem revoluční organizace třídního boje bude zrušení zbožní výroby (bod 1) a revoluční rozbití státu (bod 2). Pokud se to podaří, revoluční organizace třídního boje se promění v beztřídní a bezstátní společenství. Revoluční organizace třídního boje je tedy seberušením proletariátu jako procesu. Tato revoluční organizace proletariátu může zrušit zbožní výrobu a rozbít stát pouze tehdy, bude-li za-

ložena výhradně na kolektivní a solidární sebeorganizaci třídy bez byrokratických aparátů a profesionálních politiků. V revoluční organizaci třídního boje proletariátu nemají odboroví a straničtí funkcionáři na plný úvazek ani profesionální politici místo! Revoluční minority před-revolučního období jsou absorbovány do revoluční organizace třídního boje. Ta může dát vzniknout beztřídní a bezstátní společnosti pouze tehdy, je-li již “těhotná” svými organizačními principy.

Nevíme, jak bude vypadat budoucí organizace revolučního třídního boje. Dělnické a vojenské rady evropské revoluční poválečné krize (1917-1923) byly pouze potenciálně a tendenčně revoluční. Nestanovily si ještě jasný cíl, kterým bylo zrušení zbožní výroby a revoluční zničení státu. A například v Rusku byly zpočátku deformovány menševickými a “sociálně revolučními” profesionálními politiky, kteří se pokoušeli sověty integrovat do privatizovaného kapitalistického státu. Později se v sovětech stále více prosazovali bolševičtí profesionální politici. Bolševici demagogicky požadovali: “Všechnu moc sovětům!”. Jakmile s pomocí sovětů dobyli politickou moc, rozbili je jako orgány sebeorganizovaného třídního

boje. Z toho plyne jediné poučení: Profesionální politici mimo organizaci revolučního třídního boje, všechny politické strany – včetně těch levě komunistických – a odbory, včetně těch anarchosyndikalistických, které aspirují na vedení revolučního proletariátu, musí dostat pořádně přes klouby!

6. revoluční kritika antifašismu

Sociální revolucionáři nekompromisně bojují proti demokracii – stejně jako proti všem ostatním formám vlády. Bojují proti fašistům, nacistům i vojenským převratům a diktaturám, ale nikdy nebrání demokracii. Antifašismus podporoval demokratické režimy proti fašistickým státům a vojenským převratům za druhé světové války a španělské občanské války, a tím pomáhal organizovat velký kapitalistický masakr světového proletariátu. Stejně tak dnes je antifášismus součástí ospravedlňujících ideologií a mobilizace demokracie v různých masakrech. Revolucionáři odmítají jednotné a lidové fronty s buržoazními silami – včetně sociální demokracie, marxismu-leninismu a trockismu – proti neofašismu. Bojují proti němu na základě třídního boje a revoluce.

To je poučení ze španělské občanské války (1936-1939), v níž institucionalizované dělnické hnutí – od stalinistů a sociálních demokratů po levicově socialistickou POUM a anarchosyndikalistickou CNT – vytvořilo Lidovou frontu s dalšími buržoazními silami, proti nimž generálové pod vedením Franca provedli převrat. Lidová fronta vedla jak vnitřní kapitalistickou a sociálně reakční občanskou válku proti pučistickým generálům, tak třídní boj shora proti proletariátu a levému křídlu Lidové fronty (POUM a základně CNT). Lidová fronta vyhrála třídní válku shora, zatímco občanskou válku proti Francovi prohrála. Revolucionáři museli bojovat jak proti Lidové frontě, tak proti pučistickým generálům.

7. proti národnímu “osvobození” / sebeurčení / autonomii

Národy jsou vynucená a předstíraná společenství kapitálu a námezdní práce. Jejich organizačním jádrem je národní stát. Národy jsou ekonomicky založeny na úspěšném rozmnožování národního kapitálu, politicky na prosazování státního monopolu na použití síly a ideologicky na nacionalismu. Ten integruje námezdní pracovní-

ky do příslušných národních států a rozděluje světový proletariát. To se nemilosrdně vypaluje v globální interakci národů – jak v kooperativní soutěži, tak v konkurenční spolupráci. Proletáři jsou nacionalismem – v zájmu světového kapitalismu – poštváni jeden na druhého v krvavém masakru.

Revolucionáři bojují proti nacionalistické diskriminaci a útlaku kulturních, jazykových a náboženských menšin i proti rasismu vůči lidem určité barvy pleti. Ale bojují také proti tomu, aby se z těchto menšin prostřednictvím nacionalistické politiky vytvářely nové národy, kvůli nimž je buď požadována a prosazována autonomie ve stávajících národních státech (jako například “Kurdové” v severním Iráku a Sýrii), nebo je vytvářen nový nezávislý národní stát. Národní “osvobození”/sebeurčení a autonomie mohou pouze reprodukovat kapitál a stát, ale ne je překonat. Proti nacionalistickému útlaku nemůže pomoci žádné národní „osvobození”, ale pouze sociální osvobození od národa prostřednictvím možné světové revoluce, globálního beztrždního a bezstátního společenství. V globální soutěži mezi národy revolucionáři nepod-

porují žádný národ, ale bojují proti všem národům/nacionalismům.

8. proti pacifismu

(Maloburžoazní) pacifismus je pro buržoazní mír uvnitř kapitalistických států i mezi nimi. Ten je však pouze nevojenskou formou soupeření všech proti všem. Je asociální a násilný. Vnitřně je založen na státním monopolu na použití síly a v zahraniční politice na zbrojení. Buržoazní mír uvnitř kapitalismu není alternativou k válce, ale jejím zdrojem.

Pacifismus požaduje dobrovolné, kooperativní a významné odzbrojení kapitalistických států. To je však kvůli globální konkurenci iluzorní. Skutečné odzbrojení může být jen jedno: zničení všech států prostřednictvím možné globální revoluce. Nekompromisní třídní válka! Světový proletariát proti světové buržoazii!

9. zásadní kritika kapitalistického patriarchátu i buržoazní emancipace žen v kapitalismu. Ve prospěch revolučního boje proti kapitalistickému patriarchátu

Kapitalistický patriarchát je mezitřídní i třídně specifický. Ženy jsou nedostatečně zastoupeny v buržoazii (kapitalistky, manažerky, profesionální političky a vrcholové státní úřednice), zatímco proletářky jsou vystaveny sexistickému extravykořisťování. Například mzdy žen jsou v průměru nižší než mzdy mužů. Dalším projevem kapitalistického patriarchátu je, že většinu biosociálních reprodukčních činností (nakupování, úklid domácnosti, péče o nemocné a/nebo staré lidi, dohled a výchova dětí...) vykonávají převážně ženy, a to jak v rámci rodiny, tak prostřednictvím námezdní práce. Dalšími aspekty kapitalistického patriarchátu jsou degradace ženského těla na sexuální objekt – zejména v pornografii a prostituci -, patriarchálně-sexistické násilí na ženách, včetně femicid, a státní represe ve vztahu k potratům.

Maloburžoazní feminismus bojuje za rovná práva žen a mužů v rámci kapitalismu, a tedy za třídní rozdělení. Ve své historii bojoval za volební právo pro ženy, za přijetí žen do některých profesí a za to, aby bylo stále více profesionálních političek a manažerek. A zmírňovalo se i sexistické nadměrné vykořisťování žen. Úplné uskutečnění buržoazní emancipace žen v rámci kapitalismu by

znamenal, že ženy by již nebyly v buržoazii nedostatečně zastoupeny a proletářské ženy by již nebyly sexisticky vykořisťovány a biosociální reprodukční aktivity by byly rozděleny rovnoměrně mezi obě pohlaví, ale nerovnoměrně mezi třídy. Uskutečnění bodu 1 je pravděpodobnější než bodů 2 a 3, ale proletáři nemají nic z toho, že jim bude vládnout více žen-političek, že je budou vykořisťovat ženy-kapitalistky a že jim budou poroučet ženy-šéfky. Buržoazní feminismus vede přímo k “feministické zahraniční politice” kapitalisticko-imperialistických států...

Bez ohledu na to, jak moc to maloburžoazní / maloměšťácký feminismus popírá, existuje také ženský sexismus vůči mužům. Buržoazní nukleární rodina je samozřejmě v zásadě patriarchální a vyznačuje se mužským sexismem – i díky své historii. Existují však i mezilidské vztahy, v nichž ženy utlačují muže. A existuje také sexuální obtěžování mužů ženami. Tento ženský sexismus se částečně projevuje i v (maloburžoazním) feminismu. Například když se feministická ideologie někdy podprahově naznačuje, ale někdy i otevřeně prosazuje: Ženy jsou lepší lidé. Nebo když některé feministky agitují proti

trans ženám jako “mužům v ženských šatech”. To není “jen” proti trans, ale také sexistické vůči mužům. Revolucionářky bojují proti ženskému sexismu stejně důsledně jako proti sexismu mužskému.

Revolucionáři zásadně staví do protikladu buržoazní emancipaci žen v kapitalismu a revoluční boj proti patriarchy. Prostřednictvím sociální revoluce a beztrždního, bezstátního společenství lze mnohé biosociální reprodukční činnosti, které jsou za kapitalismu vykonávány především v rodině a ženami, socializovat na dobrovolném základě a spravedlivě rozdělit mezi všechny osoby. Pouze revolučním zrušením vztahu zboží, peněz, sociální a sexuální bída lze překonat i prostituci. Její zákaz ze strany státu, který část feminismu požaduje, ji může pouze zahnat do podzemí a ztížit život sexuálních pracovníků.

10. proti heterosexuální a genderové standardizaci – ale také proti lživé státní “duhové toleranci” a maloburžoazní/maloměšťácké politice identity

Revolucionáři bojují jak proti státní represí vůči lidem, kteří se nepodřizují heterosexuální a binární genderové normě–homosexuálům/bisexuálům, nebinárním a trans lidem – v zemích, kde tato norma existuje, tak proti lživé “duhové toleranci” liberálnějších společenství a aliancí států v této otázce. Kapitalismus v zásadě nepotřebuje heterosexuální a genderovou standardizaci. Dokud gayové, lesby, nebinární a trans lidé zvyšují kapitál prostřednictvím pracovitě výroby i otevřené spotřeby a jsou dobře vychovanými občany, je pro moderní liberalismus vše v pořádku. Liberální státy a aliance států, jako je Evropská unie (EU), si také z “duhové tolerance” dělají imperialistickou zbraň proti státům, s nimiž soupeří z jiných důvodů a které represivně prosazují heterosexuální i genderovou standardizaci.

Revolucionáři rozlišují mezi biologickými pohlavími, sociálními genderovými rolemi a individuálními genderovými identitami. Chtějí zrušit sociální genderové role prostřednictvím sociální revoluce (viz bod 9), zatímco tolerují všechny individuální genderové identity, pokud nejsou namířeny proti ostatním. Ať je každý šťastný svým vlastním způsobem. Revolucionáři však také vědí,

že v kapitalismu se všechny identity – včetně “národa”, barvy pleti, náboženství, biologického pohlaví, sociální genderové role a individuální genderové identity i sexuální orientace – stávají kostýmy v konkurenčním boji všech proti všem. Pravicový konzervativně-neofašistický konkurenční šovinismus proti “cizincům”, “nebílym”, homosexuálům, nebinárním a trans lidem stejně jako levicově-liberální agitace proti “cis mužům” a “starým, bílým mužům” – aby mladé, “nebílé” ženy mohly udělat pořádnou kariéru v rámci maloburžoazie a buržoazie. Revolucionáři bojují jak proti pravicově konzervativně-neofašistické, tak proti levicově-liberální politice identity jako konkurenčnímu šovinismu a rozdělení světového proletariátu.

11. zásadní kritika buržoazního “environmentalismu” v rámci kapitalismu. Ve prospěch vyčištění planety od kapitalistické špíny!

Kapitalistický výrobní vztah, v němž se vše točí kolem neomezeného růstu směnné hodnoty/peněz, je naprosto společensky reakční a ničivý pro svět rostlin i zvířat. Masové otravování, betonování, znečišťování a odlesňo-

vání planety, klimatické změny a masové vymírání druhů jsou život ohrožující projevy sociálně-ekologické krize, kterou kapitalismus permanentně vyvolává. Technokratické pokusy kapitalistických států alespoň omezit klimatické změny tuto krizi jen prohlubují. Elektromobilita místo spalovacího motoru! Aby se nadále reprodukovala životu nebezpečná, zdroje plýtvající a ničivá, ale také velmi výnosná soukromá doprava. A lesy musí uvolnit místo novým dálnicím. Omezování klimatických změn pomocí větrných turbín v “přírodních rezervacích”! Tak vypadají “řešení” kapitalistické technokracie.

Ani mezitřídní ekologické hnutí není schopno samo o sobě zastavit kapitalistické ničení rostlinného a živočišného světa ani změnu klimatu. Ekologicko-sociální krizi může zvládnout pouze případná světová revoluce, která překoná kapitalistické výrobní a spotřební vztahy. To není argument proti účasti revolucionářů v místních hnutích proti konkrétnímu kapitalistickému ničení přírody, aby poskytli radikalizující impulsy. Vždy však musí kritizovat strukturální maloburžoazní omezení i toho nejradikálnějšího mezitřídního ekologického hnutí. Revolucionáři v zásadě nemají místo v institucionalizovaném

environmentálním hnutí, tj. v různých maloburžoazních sdruženích.

zdroj překladu:

<https://astendenz.blackblogs.org/2024/07/02/fuer-die-globale-vernetzung-von-revolutionaeren-anarchistinnen-und-antileninistischen-kommunistinnen/>

astendenz@riseup.net

